

Η πνευματική αρχοντιά του Γέρ. Αιμιλιανού

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1Jj6QUu>]

Γ. Πνευματική αξιοπρέπεια και πνευματική αρχοντιά.

«... Ήρθε » έλεγε , ο Γέροντας (Εφραίμ Κατουνακιώτης) « (ο π. Αιμιλιανός) , κάθισε απέναντί μου στο δωμάτιο, έβγαλε το σκληρό σκούφο του. Ντυμένος σαν πριγκηπόπουλο. ' Είμαι ηγούμενος στα Μετέωρα'είπε. ' Θα ήθελα να σας ρωτήσω για τη νοερά προσευχή. – Στα Μετέωρα πολύς κόσμος Γέροντα. Να έρθετε στο Άγιον Όρος ' του απάντησα. Σαν έφυγε λέω : ' ας κάνω προσευχή να ιδώ τι άνθρωπος είναι αυτός... Αυτός ο άνθρωπος είναι ευωδία...» [568]. Με πνευματική ενάργεια, ο γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης περιγράφει το βίωμα , που αποκτούσε κανείς στην πρώτη του συνάντηση με το γέροντα Αιμιλιανό : ένας αρχοντικός άνθρωπος , ο οποίος με τη ζωή του απέπνεε οσμή ευωδίας πνευματικής, ευωδίας Χριστού[569]. Επειδή συνειδητά επέλεγε τη σιωπή και την ολιγολογία , τον εσωτερικό του κόσμο – πλούτο πρόδιδε η βιοτή του, η πολιτεία του, το παράδειγμά του, δίχως καμμία επιτήδευση – εξωραϊσμό – διάθεση αυτοπροβολής. Ήταν πάντοτε προσεκτικός, μετρημένος, τακτικός, ποδόνιμος. συνετός. Το στέρεο βήμα του. οι κινήσεις των γεριών του, ο τρόπος

ολογίας, στο άγιο παρεκκλήσι του μια αρχοντιά

χριστοτερπής στους τρόπους του, ευθυτενής στο παράστημα, διαπεραστικός στο βλέμμα, διαγνωστικός στο λόγο του. «...Σε διαπερνούσε διακριτικά, ευγενικά, πατρικά, φιλόστοργα. Είχε ένα ηρωϊκό και συνάμα φιλόανθρωπο φρόνημα. Μπορούσε να κάνει ο,τι πιο γενναίο και πιο αγαθό για να σε συνδράμει...» [571]. Διέθετε, ανθρωπιά, απλότητα, αμεσότητα, βάθος, παρά το πλήθος και τον πλούτο των γνώσεων και των εμπειριών του. Με ανεπιτήδευτο ύφος, δεν παρίστανε τον ηγούμενο, αλλά άφηνε να διακρίνεις αμυδρά τον βαθύ εαυτό του, ο οποίος χαρακτηριζόταν από ένα «νοικοκυριό» μιαν οικονομία προερχόμενη από τη Θεία Οικονομία με τάξη και τιμιότητα[572].

Γλυκός στη συμπεριφορά και στην καθημερινή αναστροφή του γνώριζε τα όρια της οικειότητας και επετύγχανε, όταν τα υπερέβαινε κανείς, με μια πρόσκαιρη στυφότητα να προσγειώνει και να επαναπροσανατολίζει στο συνήθη ρυθμό της μοναστικής ζωής. Φιλόκαλος κι ευσχήμων αρεσκοταν στην αναζήτηση του τελείου και του πραγματικά ωραίου, ιδιαιτέρως στα τεχνικά και οικοδομικά, σεβόμενος πάντοτε την παράδοση και απεχθανόμενος κάθε τι προκλητικό, ανεπίκαιρο και πομπώδες.

Τίποτε όμως δεν τον αποσπούσε από τη βίωση της εσωτερικής νήψεως γι' αυτό δεν ταρασσόταν η εσωτερική του ειρήνη και χαρά[573] από περιττές μέριμνες, δυσκολίες, καταστροφές, προβλήματα. Ο γέροντας Αιμιλιανός ήταν ένας γνήσιος πνευματικός «αριστοκράτης» και το απέδειξε περίτρανα με τη διαδοχή του. Δεν μέθυσε – πόθησε την εξουσία, ώστε να αισθανθεί απογυμνωμένος απ' αυτήν, αλλά τη διακονία, που είναι αναφαίρετος πλούτος της ψυχής[574] κι αίσθηση ελευθερίας. Σ όλη του τη ζωή είναι αξιοπρεπής και μεγαλειώδης κατά το πρότυπο του Κυρίου ακόμη και στην αντιμετώπιση των πολλών ασθενειμάτων του σώματος και δη της τελευταίας ανήκεστης βλάβης της εύθραυστης υγείας του. Η αξιοπρέπεια, για τον π.Αιμιλιανό, δεν είναι ένα επικάλυμμα του εγωϊσμού και των επιθυμιών μας αλλά μια εσώτατη λειτουργία της ψυχής που ισορροπεί εντός της αποδεχόμενη ταυτοχρόνως την ουδενότητά της.

Συμπερασματικά, όσον αφορά το βίο και την πολιτεία του Γέροντος, η προσωπικότητά του θυμίζει δίκαιο και προφήτη της Παλαιάς Διαθήκης, χαριτωμένο, προσγειωμένο και ταυτόχρονα ουράνιο άνθρωπο, φιλόστοργο, φιλογενή και φιλόπαιδα πατέρα, πεπειραμένο διδάσκαλο, βεβιωκότα οδηγό.

[Συνεχίζεται]

[568] Γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης , οπ.παρ., σ. 91-2.

[569] Β΄ Κορ. 2, 15 και Εφεσ. 5,2

[570] Πρβλ. Γέροντος Παΐσιου Λόγοι, τ. Α σ. 35, 67, 249

[571] Μοναχού Μωϋσέως Αγιορείτου, οπ. παρ., σ. 444

[572] Επισκόπου Αθανασίου Γιέβτις ,μνημ. εργ., στο ΣΥΝΑΞΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ, σ. 39-43

[573] Ιερομ. Σεραπίωνος Σιμωνοπετρίτου , μνημ. εργ., σ.113

[574] «Τυπικόν» Ι.Κ. Ευαγγελισμού Ορμυλίας , στο Κατηχήσεις τ.1, 186 κ.ε σ.171 και 311.